

Súd: Správny súd v Bratislave
Spisová značka: BA-7Sa/22/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1022200537
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 12. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viktória Kurucová
ECLI: ECLI:SK:SpSBA:2025:1022200537.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Správny súd v Bratislave v konaní pred sudkyňou JUDr. Viktóriou Kurucovou, v právnej veci žalobkyne: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. X, D., právne zastúpenej Advokátskou kanceláriou Krišťák, s. r. o., so sídlom Tupého 51/A, Bratislava, IČO: 47 251 042, konajúcej prostredníctvom Mgr. Juraja Krišťáka, advokáta a konateľa, proti žalovanej: Sociálna poisťovňa, so sídlom ul. 29. augusta č. 8-10, Bratislava, o správnej žalobe v sociálnych veciach, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Sociálnej poisťovne - ústredia č. XXXX-X/XXXX-D. zo dňa 21.02.2022 takto

rozhodol:

I. Správny súd v Bratislave žalobu zamietá.

II. Správny súd v Bratislave účastníkom konania nárok na náhradu účelne vynaložených trov konania nepriznáva.

odôvodnenie:

I. Administratívne konanie

1. Rozhodnutím č. XXXXX/XXXX-XXX-XXX zo dňa 24.11.2021 Sociálna poisťovňa, pobočka Bratislava (ďalej len „správny orgán prvého stupňa“) vychádzajúc z ustanovenia § 104 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení účinnom v rozhodnom čase (ďalej len „zákon o sociálnom poistení“) a čl. 61 Nariadenia (ES) Európskeho parlamentu a Rady č. 833/2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia (ďalej len „nariadenie č. 833/2004“) rozhodla, že žalobkyňa nemá nárok na dávku v nezamestnanosti. V odôvodnení rozhodnutia správny orgán prvého stupňa uviedol, že žalobkyňa v posledných štyroch rokoch pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie na území Slovenskej republiky nepreukázala žiadnu dobu poistenia. Na území iného členského štátu Európskej únie resp. Európskeho hospodárskeho priestoru preukázala dobu poistenia v nezamestnanosti od 25.08.2017 do 30.07.2021. Na základe vykonaného dokazovania dospel správny orgán prvého stupňa k záveru, že si žalobkyňa počas pobytu v Spojenom kráľovstve Veľkej Británie a Severného Írska (ďalej len „Spojené kráľovstvo“) nezachovala väzby na území Slovenskej republiky. Celková doba pobytu a stabilita zamestnania v Spojenom kráľovstve boli vyhodnotené ako silnejšia väzba oproti ostatným skutočnostiam, ktoré uviedla žalobkyňa ako väzby k Slovenskej republike. Na účely aplikácie čl. 61 a 62 nariadenia č. 833/2004 preto považovala za štát bydliska žalobkyne štát výkonu jej zárobkovej činnosti. Keďže bezprostredne pred uplatnením nároku na dávku v nezamestnanosti žalobkyňa neukončila dobu poistenia v nezamestnanosti podľa slovenských právnych predpisov a počas posledného zamestnania v inom členskom štáte Európskej únie nebolo jej bydlisko na území Slovenskej republiky, čl. 65 ods. 2 a 5 nariadenia č. 833/2004 sa na žalobkyňu nevzťahuje a nie je možné použiť pravidlo sčítania dób poistenia podľa čl. 61 nariadenia š. 833/2004.

2. Žalobkyňa v odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu zo dňa 23.12.2021 namietala, že podľa § 104 zákona o sociálnom poistení splnila podmienky nároku na dávku v nezamestnanosti preukázaním dostatočnej doby poistenia v nezamestnanosti. Uviedla, že správny orgán prvého stupňa v rozpore so

zákonom vyhodnotil jej bydlisko. Namietala, že v prvostupňovom rozhodnutí nie je bližšie konkretizovaný predpoklad, že pred uplatnením nároku na dávku v nezamestnanosti neukončila dobu poistenia v nezamestnanosti podľa slovenských právnych predpisov a súčasne neexistuje právny predpis, ktorý by takýto predpoklad pre samotné rozhodnutie zakladal. Poukázala na čl. 11 ods. 1 Nariadenia (ES) Európskeho parlamentu a Rady č. 987/2009, ktorým sa stanovuje postup vykonávania nariadenia (ES) č. 883/2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia (ďalej len „nariadenie č. 987/2009“), ako aj na skutočnosti, ktoré preukazujú zachovanie jej väzby na Slovensko. Do pozornosti tiež dala rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie č. C-102/91 zo dňa 08.07.1992. Žalobkyňa v odvolaní uviedla doplňujúce skutočnosti, ktoré sú podľa jej názoru relevantné pre posúdenie jej bydliska. Žiadala, aby odvolací orgán prvostupňové rozhodnutie zrušil a vec vrátil správne orgánu prvého stupňa na ďalšie konanie.

3. Keďže správny orgán prvého stupňa nevyhovел odvolaniu žalobkyne v celom rozsahu, postúpil ho na rozhodnutie žalovanej.

4. Žalovaná rozhodnutím č. XXXX-X/XXXX-D. zo dňa 21.02.2022 odvolanie žalobkyne proti prvostupňovému rozhodnutiu v celom rozsahu zamietla a potvrdila prvostupňové rozhodnutie (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“). Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že žalovaná vo veci aplikovala ustanovenie § 104 ods. 1 zákona o sociálnom poistení a čl. 1 písm. j), čl. 61 ods. 1 a 2 a čl. 65 ods. 5 písm. a) nariadenia č. 883/2004 a čl. 11 ods. 1 nariadenia č. 987/2009. Žalovaná uviedla, že v období posledných štyroch rokov pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie žalobkyňa nepreukázala žiadnu dobu poistenia v nezamestnanosti, ktorú by bolo možné zohľadniť na účely vzniku nároku na dávku v nezamestnanosti. Žalovaná v posudzovanom období pracovala na území Spojeného kráľovstva a na preukázanie dôb poistenia v nezamestnanosti dosiahnutých v rámci štátu Európskej únie resp. Spojeného kráľovstva je potrebné žalovanej predložiť formulár osvedčujúci obdobia, počas ktorých bola dotknutá osoba poistená v nezamestnanosti na území členského štátu Európskej únie resp. Spojeného kráľovstva, potvrdený príslušnou zahraničnou inštitúciou. Príslušná britská inštitúcia osvedčila žalobkyňu vo formulári SED U002 údaje – obdobia poistenia, zamestnania alebo samostatnej zárobkovej činnosti od 25.08.2017 do 30.07.2021 (zamestnanie, ktoré je obdobím poistenia) a dôvod ukončenia posledného zamestnania (výpoveď podaná zamestnancom). S poukazom na čl. 61 ods. 2 nariadenia č. 883/2004 žalovaná uviedla, že posúdiť doby poistenia v nezamestnanosti dosiahnuté podľa právnych predpisov členského štátu Európskej únie ako keby boli dosiahnuté podľa slovenských právnych predpisov je možné v prípade, že daná osoba bezprostredne pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie ukončila doby poistenia dosiahnuté v súlade so slovenskými právnymi predpismi. Výnimku predstavujú len prípady podľa čl. 65 ods. 5 písm. a) nariadenia č. 883/2004 (prípady, keď si dotknutá osoba počas svojej poslednej činnosti ako zamestnanec alebo samostatne zárobkovo činná osoba na území členského štátu Európskej únie zachovala bydlisko na území Slovenskej republiky). Žalobkyňa bezprostredne pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie nedosiahla doby poistenia v nezamestnanosti podľa platnej slovenskej legislatívy. Zohľadniť dobu poistenia v nezamestnanosti dosiahnutú na území Spojeného kráľovstva do celkovej doby poistenia v nezamestnanosti podľa čl. 61 ods. 1 nariadenia č. 883/2004 by bolo možné len v prípade preukázania zachovania pevných väzieb a bydliska na území Slovenskej republiky počas výkonu posledného zamestnania na území Spojeného kráľovstva. Žalovaná pri posúdení tejto otázky vyhodnocovala dostupné informácie o dĺžke a trvalosti prítomnosti žalobkyne na území dotknutých členských štátov a situáciu žalobkyne, najmä povahu a osobitné vlastnosti každej vykonávanej činnosti (miesta, kde sa takáto činnosť zvyčajne vykonáva, trvalosť činnosti a dĺžky trvania každej pracovnej zmluvy), rodinný stav a rodinné väzby, stabilitu bytovej situácie a ktorý členský štát sa považuje za miesto bydliska osoby na daňové účely.

5. V tomto smere poukázala na Rozhodnutie Správnej komisie pre koordináciu systémov sociálneho zabezpečenia č. U2 z 12.06.2009. Na základe podkladov v administratívnom spise považovala žalovaná za preukázané, že žalobkyňa mala centrum záujmov na území Spojeného kráľovstva, kde sa dlhodobo zdržiavala, bývala tam, trávila tam pracovný aj mimopracovný čas, platila tam dane aj odvody. Vzhľadom na uvedené skutočnosti nie je možné považovať bydlisko žalobkyne počas jej zamestnania v Spojenom kráľovstve za zachované na území Slovenskej republiky. Vzhľadom na to a na skutočnosť, že navrhovateľka nebola bezprostredne pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie poistená v nezamestnanosti podľa slovenských právnych predpisov, nie je možné dobu poistenia získanú na území Spojeného kráľovstva zohľadniť na účely vzniku nároku na dávku v nezamestnanosti v súlade s čl. 61 nariadenia č. 883/2004. Žalobkyňa mala zákonnú možnosť požiadať o dávku v nezamestnanosti na území Spojeného kráľovstva. Zdôraznila, že nezamestnané osoby, ktoré dosiahli doby poistenia v nezamestnanosti na území iného členského štátu Európskej únie nemajú v zmysle koordinačných nariadení právo výberu štátu, v ktorom si uplatnia nárok na dávku v nezamestnanosti. Koordinačné

predpisy určujú, že pri skončení výkonu zárobkovej činnosti by si nezamestnaní mali uplatňovať nárok na dávku v nezamestnanosti v štáte, v ktorom práve skončili zamestnanie. V prípade priznania nároku na dávku v nezamestnanosti má dotknutá osoba podľa čl. 64 nariadenia č. 883/2004 možnosť požiadať o export priznanej dávky do ktoréhokoľvek štátu Európskej únie. V prípade, keď nezamestnaný nevyužije možnosť uplatniť si nárok na dávku v nezamestnanosti v štáte posledného zamestnania a požiada o dávku v nezamestnanosti v inom členskom štáte, tento členský štát je v zmysle koordinačných predpisov povinný skúmať, či je možné dobu poistenia v nezamestnanosti dosiahnutú v zahraničí zohľadniť v konaní o nároku na dávku v nezamestnanosti. Takúto dobu je možné zohľadniť len podľa čl. 65 nariadenia č. 883/2004, t. j. v prípade zachovania väzieb v členskom štáte, v ktorom si dotknutá osoba uplatňuje nárok na dávku v nezamestnanosti. Žalovaná teda nemôže dobu poistenia v nezamestnanosti získanú na území iného členského štátu zhodnotiť automaticky na účely vzniku nároku na dávku v nezamestnanosti, ale je povinná vyhodnotiť všetky relevantné skutočnosti preukázané v konaní o nároku na dávku v nezamestnanosti.

6. Žalovaná poukázala aj na skutočnosť, že podľa britských právnych predpisov je jedným z dôvodov vylučujúcich priznanie nároku na dávku v nezamestnanosti ukončenie pracovného pomeru z podnetu zamestnanca a vo formulári SED U002 zo dňa 18.11.2021 príslušná britská inštitúcia osvedčila, že posledný pracovný pomer žalobkyne v Spojenom kráľovstve skončil z jej podnetu. Je teda dôvodný predpoklad, že žalobkyňa by podľa britských právnych predpisov nárok na dávku v nezamestnanosti nevznikol a tento fakt nie je možné zvrátiť tým, že sa domáha nároku na dávku v inom členskom štáte. Žalovaná uviedla, že za tohto stavu nenachádza právny základ, podľa ktorého by žalobkyňa mal vzniknúť tento nárok na Slovensku s odkazom na čl. 5 písm. b) nariadenia č. 883/2004.

7. K námietke použitia voľnej správnej úvahy žalovaná uviedla, že podstupovala podľa § 196 ods. 7 zákona o sociálnom poistení a dôkazy hodnotila podľa svojej úvahy v súlade s aplikovanými právnymi predpismi.

8. Žalovaná v odôvodnení uviedla, z akých dôvodov nepovažovala za preukázané zachovanie väzieb žalobkyne k Slovensku počas jej pôsobenia v Spojenom kráľovstve, a to vo vzťahu k pracovnej situácii, ubytovania, väzbám v zahraničí prítomnosti blízkych osôb na Slovensku, návratov žalobkyne na Slovensko a evidenciu pobytu. Pokiaľ ide o úmysel žalobkyne, keďže zachovanie väzieb žalobkyne vo vzťahu k Slovensku bolo možné vyhodnotiť uplatnením objektívnych kritérií podľa čl. 11 ods. 1 nariadenia č. 987/2009, nebolo potrebné podľa čl. 11 ods. 2 tohto nariadenia aplikovať a skúmať jej subjektívny úmysel. V tejto súvislosti poukázala na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 1Sžsk/38/2017 zo dňa 27.11.2018. Pokiaľ žalobkyňa poukazovala na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie č. C-102/91 zo dňa 08.07.1992, žalovaná uviedla, že rozsudok sa týka prípadu, na ktorý sa vzťahovala predchádzajúca právna úprava (nariadenie rady (EHS) č. 1408/71, ktoré bolo účinné do 30.04.2010).

9. V závere žalovaná uviedla, že zákon o sociálnom poistení neobsahuje ustanovenia o odstránení tvrdosti zákona a neumožňuje žalovanej povoliť výnimky pri nesplnení zákonných podmienok pre vznik nároku na dávku v nezamestnanosti.

II. Správna žaloba

10. Správnu žalobou zo dňa 22.04.2022, doručenu Krajskému súdu v Bratislave dňa 22.04.2022, sa žalobkyňa domáhala, aby súd zrušil napadnuté rozhodnutie, ako aj prvostupňové rozhodnutie, vec vrátil žalovanej na ďalšie konanie a žalobkyňa priznal náhradu trov súdneho konania, vrátane trov právneho zastúpenia.

11. Žalobkyňa namietala nezákonnosť napadnutého rozhodnutia z dôvodu, že vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo nedostatok dôvodov a zistenie skutkového stavu nebolo postačujúce na riadne posúdenie veci. Žalobkyňa uviedla, že napadnutým rozhodnutím bola ukrátená na svojich právach, pretože jej nebol priznaný nárok na dávku v nezamestnanosti napriek tomu, že jej tento nárok vznikol.

12. Ku skutkovému stavu žalobkyňa uviedla, že si žiadosťou zo dňa 09.09.2021 uplatnila nárok na dávku v nezamestnanosti podľa § 104 a nasl. zákona o sociálnom poistení, v nadväznosti na jej zaradenie do evidencie uchádzačov o zamestnanie odo dňa 25.08.2021. Žiadosťou žalobkyňa preukázala dobu poistenia v nezamestnanosti a dobu zamestnania na území iného členského štátu Európskej únie resp. Európskeho hospodárskeho priestoru, konkrétne na území Spojeného kráľovstva, od 25.08.2017 do 30.07.2021, teda celkovo 1436 dní. Žalobkyňa bolo dňa 30.11.2021 doručené prvostupňové rozhodnutie, proti ktorému podala odvolanie, v ktorom namietala, že správny orgán prvého stupňa mal pri posúdení štátu bydliska zohľadniť všetky skutočnosti zrejmé zo žiadosti žalobkyne, pričom mal pri rozhodovaní aplikovať aj čl. 11 nariadenia č. 987/2009, ktoré je vykonávacím nariadením k nariadeniu č. 883/2004. Namietala tiež nepresvedčivosť a nedostatočnosť odôvodnenia prvostupňového rozhodnutia, ako

aj nevykonanie dostatočného dokazovania zo strany správneho orgánu prvého stupňa. Odvolanie žalobkyne bolo napadnutým rozhodnutím zamietnuté a prvostupňové rozhodnutie bolo potvrdené.

13. Žalobkyňa namietala, že žalovaná pre účely posúdenia resp. určenia centra záujmov a bydliska žalobkyne vzala do úvahy izolovane len celkovú dĺžku pobytu žalobkyne v Spojenom kráľovstve a dĺžku trvania jej pracovného pomeru v Spojenom kráľovstve, z čoho odvodila jej dlhodobú orientáciu na britský pracovný trh. Podľa žalobkyne však skutočnosť, že platila dane a odvody v Spojenom kráľovstve sama o sebe nesvedčí o tom, že centrum jej záujmov bolo na území Spojeného kráľovstva s poukazom na čl. 11 ods. 1 a 2 nariadenia č. 987/2009.

14. Žalobkyňa poukázala na to, že bola zamestnaná a poistená v nezamestnanosti v Spojenom kráľovstve naposledy od 25.08.2017 do 30.07.2021, no jej pracovnú činnosť nemožno hodnotiť ako trvalú vzhľadom na skutočnosť, že nikdy nemala záujem definitívne sa presťahovať do Spojeného kráľovstva, a preto nemožno urobiť záver o jej „dlhodobej orientácii na britský pracovný trh“. Žalobkyňa bola počas pobytu v Spojenom kráľovstve ubytovaná iba v prenajatom byte, nevlastnila ani nevlastní v Spojenom kráľovstve žiadnu nehnuteľnosť, a preto jej bytovú situáciu nemožno považovať za stabilnú a trvalú. Vo vzťahu k Spojenému kráľovstvu nemá v súčasnosti (pozn. v čase podania žaloby) ani minimálnu väzbu, zamestnanie a nájom bytu ukončila, nevlastní tam žiadne majetok ani nemá blízke väzby na osoby žijúce v Spojenom kráľovstve. Rodinu a blízke osoby má žalobkyňa na Slovensku a udržiavala s nimi kontakty aj počas pobytu v Spojenom kráľovstve. Pravidelnosť jej návratov na Slovensko v čase pobytu v Spojenom kráľovstve nie je rozhodujúca pre posúdenie, či mala v Spojenom kráľovstve bydlisko resp. obvyklé centrum záujmov, keďže frekvencia návratov bola determinovaná ekonomicky (náklady na cestu), vzdialenosťou a možnosťou uvoľnenia v práci. Jej priateľ žil na Slovensku. Mimopracovný čas počas dovolení trávila na Slovensku. Presťahovaním sa späť na Slovensko, zaobstaraním si ubytovania a zaevidovaním sa na príslušných úradoch zrealizovala od počiatku plánovaný zámer ostať v Spojenom kráľovstve len dočasne a vrátiť sa späť na Slovensko. Na základe uvedeného nie je možné pobyť žalobkyne v Spojenom kráľovstve hodnotiť tak, že sa v mieste tohto pobytu nachádzalo obvyklé centrum jej záujmov, a teda jej bydlisko na účely priznania dávky. Išlo len o dočasné centrum záujmov, miesto, kde sa žalobkyňa dočasne zdržiavala. Poukázala aj na definíciu pojmov „bydlisko“ a „pobyť“ uvedenú v nariadení č. 883/2004 a na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie č. C-102/91 zo dňa 08.07.1992, ktorý považuje žalobkyňa za stále aktuálny a validný, ako aj na to, že Najvyšší súd SR vo viacerých rozhodnutiach v obdobných veciach odkázal na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie č. C 76-76 zo dňa 17.02.1977. Žalobkyňa ďalej poukázala na rozsudky Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 9Sžso/35/2012 zo dňa 30.10.2013, sp. zn. 9Sžso/11/2015 zo dňa 25.01.2017 a sp. zn. 9Sžsk/2/2020 zo dňa 30.09.2020.

15. Pokiaľ žalovaná poukazovala na to, že žalobkyňa mala zákonnú možnosť požiadať o dávku v nezamestnanosti na území Spojeného kráľovstva, keďže si v tomto štáte jej posledného zamestnania platila poistné pre prípad nezamestnanosti, žalobkyňa uviedla, že o dávku v Spojenom kráľovstve nežiadala, lebo svoje dočasné pracovné pôsobenie v Spojenom kráľovstve ukončila a vrátila sa do krajiny svojho obvyklého bydliska, kde mala v pláne zamestnať sa a jej postup bol v súlade s čl. 65 ods. 2 prvá veta nariadenia č. 883/2004. Žalobkyňa si nevybrala ľubovoľne členský štát EÚ, v ktorom si uplatní nárok na dávku, ale nárok si uplatnila v krajine svojho bydliska. Na základe toho dôvodne očakávala, že jej žalovaná v súlade s čl. 65 nariadenia č. 883/2004 zohľadní dobu poistenia v nezamestnanosti dosiahnutú žalobkyňou v zahraničí.

16. Hypotéza žalovanej, že žalobkyňa zrejme podľa britských právnych predpisov nárok na dávku v nezamestnanosti nevznikol, keďže pracovný pomer bol ukončený z jej podnetu, nie je ničím podložená. Žalobkyňa ukončením pracovného pomeru vo Spojenom kráľovstve realizovala jej zámer vrátiť sa na Slovensko a zamestnať sa tu. Príslušné orgány v Spojenom kráľovstve o takomto nároku žalobkyne nerozhodovali, a preto žalovaná nemôže poukazovať na hypotetický výsledok posudzovania jej prípadnej žiadosti v Spojenom kráľovstve. Žalovaná nesprávne právne posudzuje situáciu žalobkyne s poukazom na čl. 5 písm. b) nariadenia č. 883/2004. Žalovaná mala situáciu žalobkyne posudzovať výlučne podľa podmienok platných v Slovenskej republike.

17. Žalovaná mala podľa žalobkyne posúdiť úplne všetky dostupné informácie a skutočnosti pre určenie centra záujmov a nemala vziať do úvahy izolovane iba celkovú dĺžku pobytu žalobkyne v Spojenom kráľovstve a dĺžku trvania jej pracovného pomeru v Spojenom kráľovstve ako „objektívne kritériá“, ale mala postupovať podľa čl. 11 nariadenia č. 987/2009. Na podporu svojich tvrdení žalobkyňa uviedla, že v Spojenom kráľovstve nikdy nepožiadala o občianstvo, stále mala evidovaný trvalý pobyt na Slovensku a od počiatku pobytu v Spojenom kráľovstve sa plánovala vrátiť na Slovensko aj za účelom založenia rodiny. Podľa názoru žalobkyne je možné v jej prípade použiť pravidlo započítania doby poistenia podľa

čl. 61 nariadenia č. 883/2004. Žalobkyňa osvedčila dobu trvania poistenia v nezamestnanosti podľa zákona o sociálnom poistení, a preto jej vznikol nárok na dávku v nezamestnanosti.

18. Žalovaná vyvodila právne závery z nedostatočne zisteného skutkového stavu veci, pričom otázku väzieb žalobkyne na Slovensko posudzovala izolovane len na základe niektorých skutočností a bez zohľadnenia iných skutočností a úmyslov žalobkyne. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, pre absenciu uvedenia, akými úvahami bola žalovaná pri hodnotení dôkazov a použití právnych predpisov vedená.

III. Vyjadrenie žalovanej

19. Vo vyjadrení žalovanej k žalobe zo dňa 18.05.2022, žalovaná žiadala, aby súd žalobu ako nedôvodnú zamietol.

20. Žalovaná poukázala na § 104 ods. 1 zákona o sociálnom poistení, čl. 1 písm. j), čl. 61 ods. 1 a 2, čl. 65 ods. 5 písm. a) nariadenia č. 883/2004 a čl. 11 ods. 1 nariadenia č. 987/2009. Uviedla, že v období posledných štyroch rokov pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie, t. j. od 25.08.2017 do 24.08.2021, žalobkyňa nepreukázala žiadnu dobu poistenia v nezamestnanosti, ktorú by jej bolo možné zohľadniť na účely vzniku nároku na dávku v nezamestnanosti. Podľa § 104 ods. 1 zákona na vznik nároku na dávku v nezamestnanosti sa vyžaduje doba poistenia v nezamestnanosti najmenej 730 dní v období posledných štyroch rokov pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie. Žalobkyňa teda nespĺnila základnú podmienku nároku na dávku v nezamestnanosti.

21. Žalobkyňa pracovala v posudzovanom období na území Spojeného kráľovstva (v období, v ktorom bola žalobkyňa poistená v nezamestnanosti podľa britských právnych predpisov, sa na ňu vzťahovali ustanovenia základného a vykonávacieho nariadenia, ktoré Spojené kráľovstvo v danom čase stále uplatňovalo). Uvedené preukázala formulárom SED U002, ktorý bol elektronicky importovaný do informačného systému Sociálnej poisťovne dňa 18.11.2021 a v ktorom príslušná britská inštitúcia osvedčila obdobie od 25.08.2017 do 30.07.2021 ako obdobie poistenia v súvislosti so zamestnaním a dôvod ukončenia posledného zamestnania (výpoveď danú žalobkyňou). Keďže žalobkyňa dosiahla v posudzovanom období štyroch rokov pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie dobu poistenia v nezamestnanosti dosiahnutú na území Spojeného kráľovstva, bolo v konaní o jej dávke v nezamestnanosti potrebné posúdiť, či je možné takúto dobu zohľadniť na účely vzniku nároku na dávku v nezamestnanosti v súlade s čl. 61 základného nariadenia. Podľa aplikovaných právnych predpisov je možné zohľadniť dobu poistenia v nezamestnanosti dosiahnutú na území Spojeného kráľovstva do celkovej doby poistenia v nezamestnanosti v súlade s čl. 61 ods. 1 základného nariadenia, len v prípade preukázania zachovania pevných väzieb a bydliska žalobkyne na území Slovenskej republiky počas výkonu posledného zamestnania v zahraničí.

22. Zachovanie väzieb žalobkyne na území Slovenskej republiky žalovaná vyhodnocovala na základe celkového zhodnotenia všetkých dostupných informácií, pričom vychádzala z objektívnych skutočností vyplývajúcich z formulára SED U002, zo dňa 18.11.2021, ako i z údajov osvedčených žalobkyňou v podrobnom Vyhlásení žiadateľa na účely posúdenia zachovania centra záujmov, ktoré bolo Sociálnej poisťovni, pobočka Bratislava, predložené dňa 09.09.2021, s poukazom na čl. 11 ods. 1 nariadenia č. 987/2009.

23. Žalovaná poukázala na skutočnosť, že možnosť uplatniť si nárok na dávku v nezamestnanosti v inom štáte, ako v štáte posledného zamestnania, je len výnimkou zo všeobecného pravidla, ktoré určuje, že nárok na dávku v nezamestnanosti by si mala nezamestnaná osoba prednostne uplatniť v štáte posledného zamestnania, lebo v tomto štáte platila poistné pre prípad nezamestnanosti. Tým sa podporí rovnomerné a spravodlivé rozdeľovanie finančných nákladov medzi inštitúciami prijímajúcimi poistné a následne medzi inštitúciami vyplácajúcimi dávky. Cieľom nariadenia je podporiť hľadanie práce v tom členskom štáte, v ktorom dotknutá osoba bezprostredne predtým platila príspevky na poistenie v nezamestnanosti a zároveň aj to, aby tento štát niesol bremeno výplaty dávky v nezamestnanosti.

24. Žalobkyňa mala zákonnú možnosť požiadať o dávku v nezamestnanosti na území Spojeného kráľovstva. Podľa údajov nachádzajúcich sa na internetovej stránke www.gov.uk/jobseekers-allowance nebolo potrebné /pre šírenie vírusovej pandémie Covid-19/ potrebné požiadať príslušnú britskú inštitúciu o dávku v nezamestnanosti osobne, ale bolo možné žiadosť v tejto veci podať elektronicky.

25. Žalovaná zdôraznila, že nezamestnané osoby, ktoré dosiahli doby poistenia v nezamestnanosti na území iného členského štátu Európskej únie, nemajú v zmysle ustanovení základného a vykonávacieho nariadenia právo výberu členského štátu Európskej únie, v ktorom si uplatnia nárok na dávku v nezamestnanosti. Fyzická osoba vykonávajúca zárobkovú činnosť v členskom štáte Európskej únie podlieha právnym predpisom tohto štátu, a teda je v tejto krajine aj sociálne poistená podľa podmienok vnútroštátnej legislatívy. Koordinačné predpisy určujú, že pri skončení výkonu zárobkovej činnosti by si nezamestnaní mali uplatňovať nárok na dávku v nezamestnanosti v štáte, v ktorom práve skončili

zamestnanie. V prípade priznania nároku na dávku v nezamestnanosti má dotknutá osoba v zmysle čl. 64 základného nariadenia možnosť požiadať o export priznanej dávky v nezamestnanosti do ktoréhokoľvek členského štátu Európskej únie, t. j. aj na územie Slovenskej republiky. V prípade, keď nezamestnaný nevyužije možnosť uplatniť si nárok na dávku v nezamestnanosti v štáte posledného zamestnania, a požiada o dávku v nezamestnanosti v inom členskom štáte, tento členský štát je v zmysle koordinačných predpisov povinný skúmať, či je možné dobu poistenia v nezamestnanosti dosiahnutú v zahraničí zohľadniť v konaní o nároku na dávku v nezamestnanosti. Takúto dobu je možné zohľadniť len podľa čl. 65 základného nariadenia, t. j. v prípade zachovania pevných väzieb v členskom štáte, v ktorom si dotknutá osoba uplatňuje nárok na dávku v nezamestnanosti. Dobu poistenia v nezamestnanosti získanú na území iného členského štátu teda nemôže žalovaná zhodnotiť automaticky na účely vzniku nároku na dávku v nezamestnanosti, ale je povinná dôsledne vyhodnotiť všetky relevantné skutočnosti, preukázané v konaní o nároku na dávku v nezamestnanosti.

26. Žalovaná uviedla, že je dôvodný predpoklad, že žalobkyni by podľa britských právnych predpisov nárok na dávku v nezamestnanosti nevznikol, keďže posledný pracovný pomer zanikol k jej podnetu. Podľa názoru žalovanej žalobkyňa nemôže tento fakt zvrátiť tým, že sa domáha vzniku nároku na dávku v nezamestnanosti v inom členskom štáte, hoci aj takom, kde si zachovala isté väzby.

27. K tvrdeniu žalobkyne, že pri určovaní miesta jej bydliska bolo prihliadnuté len na celkovú dĺžku je pobytu v Spojenom kráľovstve a dĺžku trvania jej pracovného pomeru, čo podľa jej názoru samé osebe nesvedčí o jej bydlisku na území Spojeného kráľovstva, žalovaná uviedla, že pri posudzovaní bydliska žalovaná postupuje dôsledne v súlade s čl. 11 vykonávacieho nariadenia, ktoré jednoznačným spôsobom definuje skutočnosti rozhodujúce pre posúdenie bydliska. V zmysle tohto ustanovenia sú práve dĺžka pobytu, stabilita zamestnania, ale i miesto platenia daní spoločne s rodinnou a bytovou situáciou osoby stanovené ako kľúčové kritériá svedčiace o mieste bydliska dotknutej osoby. S konštatovaním žalobkyne, že práve objektívne a preukázateľné skutočnosti, ktoré sú dané koordinačnými predpismi by nemali byť brané na zreteľ ako základné ukazovatele miesta bydliska, preto nie je možné súhlasiť. Súčasne žalobkyňa len všeobecne konštatuje, že pri posudzovaní miesta bydliska je nutné prihliadať i na iné okolnosti, avšak žiadnu konkrétnu okolnosť, ktorá by podľa jej názoru rozhodujúcim a nepochybným spôsobom preukazovala miesto jej bydliska počas výkonu zárobkovej činnosti v zahraničí, neuviedla. Z dôvodu právnej istoty účastníkov konania je nutné, aby pri posudzovaní miesta bydliska dotknutých osôb bolo postupované jednotne, t. j. podľa jednoznačne stanovených kritérií, ktoré sú objektívne a preukázateľné. Kritériá na posúdenie bydliska nie sú definované v žiadnom inom ustanovení koordinačných predpisov, jedine v čl. 11 ods. 1 nariadenia č. 987/2009. V prípade žalobkyne bolo podľa názoru žalovanej bez pochybností preukázané, že počas pobytu v Spojenom kráľovstve si bydlisko na Slovensku nezachovala, s poukazom na dĺžku prítomnosti žalobkyne v Spojenom kráľovstve, celkovú situáciu žalobkyne (stabilná pracovná situácia, bytová situácia, rodinná situácia) a platenie daní a odvodov podľa britských právnych predpisov.

28. Pokiaľ ide o úmysel žalobkyne vrátiť sa na Slovensko, v zmysle čl. 11 ods. 2 nariadenia č. 987/2009 úmysel dotknutej osoby (vrátane dôvodov, ktoré ju viedli k pobytu a k zamestnaniu v zahraničí) sa považuje za rozhodujúci v prípade, ak posúdenie rôznych kritérií, ktoré vychádzajú z príslušných skutočností, ako sa uvádzajú v odseku 1, nevedie k určeniu skutočného miesta bydliska, čo nie je prípad žalobkyne. Postup podľa čl. 11 ods. 2 nariadenia č. 987/2009 prichádza do úvahy iba subsidiárne, teda iba v prípade, ak by i po zväžení kritérií uvedených v odseku 1 tohto článku zostala otázka ustálenia centra záujmov i naďalej otvorená, čo nie je prípad žalobkyne, s poukazom na rozsudok Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 7Sžsk/50/2021 zo dňa 09.09.2022. Nakoľko o mieste bydliska žalobkyne uplatnením objektívnych kritérií uvedených v čl. 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia pochybnosti nevznikli, nebolo potrebné čl. 11 ods. 2 tohto nariadenia aplikovať a skúmať jej subjektívny úmysel.

29. Zistené skutočnosti a okolnosti nasvedčujú úmyslu žalobkyne v rozhodnom období (t. j. počas posledného zamestnania v Spojenom kráľovstve) bývať v Spojenom kráľovstve. Nie je rozhodujúcou skutočnosťou, aké dôvody ju viedli k zmene tohto rozhodnutia, k vráteniu sa na Slovensko. Pohnútkou k odchodu do zahraničia, ako aj pre návrat na Slovensko je v kontexte určovania bydliska v rozhodnom čase za daných okolností irelevantná. Dlhodobé zotrúvanie na území Spojeného kráľovstva za účelom vykonávania zárobkovej činnosti, ktoré nebolo prechodného charakteru, nemožno považovať za prechodný, resp. krátkodobý pobyt. Žalobkyňa zvolením uvedeného územia na ňom trávila väčšinu času mimo svoje pôvodné prostredie na Slovensku, čím oslabilila svoje individuálne väzby na Slovensko. V tejto súvislosti poukázala na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 24Sa/5/2018 zo dňa 26.07.2018 a rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 1Sžsk/38/2017 zo dňa 27.11.2018. Ku skutočnostiam uvádzaným žalobkyňou, ktoré majú svedčiť o jej väzbách na Slovensko, sa žalovaná

podrobne vyjadrila v odôvodnení napadnutého rozhodnutia. Pokiaľ žalobkyňa poukázala aj na rozsudky Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-102/91 zo dňa 08.07.1992 a vo veci C-76/76 zo dňa 07.02.1977, ide o rozsudky vydané podľa v tom čase platnej legislatívy, a preto na nich nie je možné v prípade žalobkyne prihladať. Žalovaná uviedla množstvo rozsudkov správnych súdov, Najvyššieho súdu SR a Najvyššieho správneho súdu SR, v ktorých sa súdy stotožnili s názorom žalovanej v obdobných veciach.

30. Žalobkyňou akcentované skutočnosti – zachovanie občianstva Slovenskej republiky počas pobytu v zahraničí, evidovaný trvalý pobyt na Slovensku a úmysel vrátiť sa na Slovensko, nie sú relevantné pre posúdenie otázky bydliska žalobkyne v rozhodnom období. Žalovaná zistila skutočný stav veci úplne a presne a v konaní boli bezpochyby preukázané všetky rozhodujúce skutočnosti.

IV. Ďalšie vyjadrenia účastníkov konania

31. Žalobkyňa vo vyjadrení k vyjadreniu žalovanej (replike) zo dňa 26.06.2022 uviedla, že žalovaná k meritu veci uvádza rovnaké argumenty, aké boli uvedené v napadnutom rozhodnutí. Z vyjadrenia žalovanej k žalobe nie je možné s určitosťou určiť, akými konkrétnymi úvahami bola žalovaná vedená pri hodnotení dôkazov a pri použití príslušných právnych predpisov pri vydaní napadnutého rozhodnutia a žalovaná sa zároveň nevyjadrila ku všetkým žalobným bodom. Žalovaná posudzovala prípad žalobkyne izolovane len na základe niektorých skutočností a bez zohľadnenia iných skutočností a úmyslu žalobkyne. Len na základe vybraných písomných dokumentov a bez vypočutia žalobkyne. Žalovaná pri rozhodovaní vzala do úvahy len celkovú dĺžku pobytu žalobkyne v Spojenom kráľovstve a dĺžku trvania pracovného pomeru v Spojenom kráľovstve. Ostatné skutočnosti neboli žalovanou zohľadnené resp. boli bagatelizované. Poukazovanie na platenie daní a odvodov na území Spojeného kráľovstva ako na podstatnú skutočnosť považovala žalobkyňa za absurdné, pretože ak mala žalobkyňa v Spojenom kráľovstve príjem, musela z neho platiť daň a poistné. Pri posudzovaní rodinných väzieb nebolo zohľadnené ekonomické hľadisko, vzdialenosť a možnosť žalobkyne uvoľniť sa v zamestnaní, pričom tieto skutočnosti determinovali možnosť a frekvenciu ciest žalobkyne na územie Slovenskej republiky. Bývanie žalobkyne v Spojenom kráľovstve v podnájme nemožno hodnotiť ako stabilnú bytovú situáciu. Žalobkyňa nežiadala o dávku v nezamestnanosti v Spojenom kráľovstve, pretože svoje pracovné pôsobenie v Spojenom kráľovstve ukončila, vrátila sa na Slovensko za účelom zamestnania sa, zaevidovala sa v evidencii uchádzačov o zamestnanie na Slovensku a požiadala na Slovensku o dávku v nezamestnanosti, na ktorú má podľa jej názoru nárok. Pokiaľ žalovaná poukazovala na rozsudky tunajších súdov v obdobných veciach, neznamená to, že sú tieto bez ďalšieho použiteľné na prípad žalobkyne. Názor žalovanej, že na rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie, na ktoré poukázala žalobkyňa v žalobe, nie je možné prihladať, nie je správny, čo potvrdil vo svojich rozhodnutiach aj Najvyšší správny súd.

32. Žalovaná sa napriek výzve k vyjadreniu žalobkyne zo dňa 26.06.2022 nevyjadrila.

V. Konanie na správnom súde

33. Podľa ustanovenia § 493e SSP „Konania začaté a neskončené do 30. júna 2023 sa dokončia podľa tohto zákona v znení účinnom do 30. júna 2023; ustanovenie § 493f tým nie je dotknuté.“

34. Podľa ustanovenia § 199 písm. a) zák. č. 162/2015 Z. z. Správneho súdneho poriadku v znení účinnom do 30.06.2023 (ďalej len „SSP“) „Sociálnymi vecami sa na účely tohto zákona rozumie rozhodovanie Sociálnej poisťovne.“

35. Podľa ustanovenia § 199 ods. 2 SSP „V konaní podľa tejto hlavy správny súd zohľadňuje špecifické potreby vychádzajúce zo zdravotného stavu a sociálneho postavenia účastníka konania - fyzickej osoby a poskytuje jej poučenie o jej procesných právach a povinnostiach.“

36. Podľa ustanovenia § 199 ods. 3 SSP „Ak nie je v tejto hlave ustanovené inak, použijú sa na konanie v sociálnych veciach ustanovenia o konaní o všeobecnej správnej žalobe.“

37. Podľa § 202 ods. 2 SSP „Správnu žalobu fyzickej osoby správny súd posudzuje neformálne. Ak je žalobcom právnická osoba, správna žaloba musí obsahovať všetky náležitosti uvedené v odseku 1 a § 182 ods. 1.“

38. Podľa § 203 ods. 1 SSP „Rozsah správnej žaloby fyzickej osoby a jej dôvody možno zmeniť alebo doplniť až do rozhodnutia správneho súdu.“

39. Podľa § 203 ods. 2 SSP „Pri správnej žalobe fyzickej osoby nie je správny súd viazaný žalobnými bodmi.“

40. Podľa § 190 SSP „Ak správny súd po preskúmaní rozhodnutia alebo opatrenia žalovaného dospeje k záveru, že žaloba nie je dôvodná, rozsudkom ju zamietne.“

41. Správny súd v Bratislave (ďalej len „správny súd“ alebo „súd“) ako vecne a miestne príslušný (§ 10 a § 13 ods. 3 SSP) žaloba nie je dôvodná a je potrebné ju podľa § 190 SSP v spojení s § 199 ods. 3

SSP zamietnuť. Správny súd rozhodol vo veci na pojednávaní a rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 02.12.2025 (§ 137 ods. 3 SSP).

VI. Vybrané ustanovenia aplikovanej právnej úpravy

42. Podľa § 104 ods. 1 zákona o sociálnom poistení v znení účinnom v rozhodnom čase „Poistenec má nárok na dávku v nezamestnanosti, ak v posledných štyroch rokoch pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie bol poistený v nezamestnanosti najmenej dva roky.“

43. Podľa čl. 1 písm. j) nariadenia č. 883/2004 „Na účely tohto nariadenia "bydlisko" znamená miesto, kde osoba zvyčajne býva.“

44. Podľa čl. 61 ods. 1 nariadenia č. 883/2004 „Príslušná inštitúcia členského štátu, ktorého právne predpisy podmieňujú nadobudnutie, zachovanie, znovunadobudnutie alebo trvanie nároku na dávky dosiahnutím dôb poistenia, zamestnania alebo samostatnej zárobkovej činnosti, v potrebnom rozsahu zohľadní doby poistenia, zamestnania alebo samostatnej zárobkovej činnosti dosiahnuté podľa právnych predpisov ktoréhokoľvek členského štátu, ako keby boli dosiahnuté podľa právnych predpisov, ktoré uplatňuje. Ak však uplatniteľné právne predpisy podmieňujú nárok na dávky dosiahnutím dôb poistenia, vtedy doby zamestnania alebo samostatnej zárobkovej činnosti dosiahnuté podľa právnych predpisov iného členského štátu sa nezohľadnia, iba ak by sa takéto doby považovali za doby poistenia a boli dosiahnuté v súlade s uplatniteľnými právnymi predpismi.“

45. Podľa čl. 61 ods. 2 nariadenie č. 883/2004 „S výnimkou prípadov uvedených v článku 65 ods. 5 písm. a) sa uplatňovanie odseku 1 tohto článku podmieňuje tým, že daná osoba bezprostredne ukončila v súlade s právnymi predpismi, podľa ktorých sa uplatňuje nárok na dávky:

- doby poistenia, ak tieto právne predpisy vyžadujú doby poistenia,
- doby zamestnania, ak tieto právne predpisy vyžadujú doby zamestnania, alebo
- doby samostatnej zárobkovej činnosti, ak tieto právne predpisy vyžadujú doby samostatnej zárobkovej činnosti.“

46. Podľa čl. 65 ods. 5 písm. a) nariadenia č. 883/2004 „Nezamestnaná osoba uvedená v prvej a druhej vete odseku 2 poberá dávky v súlade s právnymi predpismi členského štátu bydliska, ako keby sa na ňu vzťahovali tieto právne predpisy počas jej poslednej činnosti ako zamestnanec alebo samostatne zárobkovo činná osoba. Tieto dávky poskytuje inštitúcia miesta bydliska.“

47. Podľa čl. 11 ods. 1 nariadenia č. 987/2009 „Ak je rozdiel v stanoviskách inštitúcií dvoch alebo viacerých členských štátov o určení bydliska osoby, na ktorú sa uplatňuje základné nariadenie, tieto inštitúcie po vzájomnej dohode určia centrum záujmov dotknutej osoby na základe celkového posúdenia všetkých dostupných informácií súvisiacich s príslušnými skutočnosťami, ktoré môžu obsahovať:

a) dĺžku a trvalosť prítomnosti na území dotknutých členských štátov;

b) situáciu dotknutej osoby vrátane:

- i) povahy a osobitných vlastností každej vykonávanej činnosti, predovšetkým miesta, kde sa takáto činnosť zvyčajne vykonáva, trvalosti tejto činnosti a dĺžky trvania každej pracovnej zmluvy;
- ii) jej rodinného stavu a rodinných väzieb;
- iii) vykonávania akejkoľvek nezárobkovej činnosti;
- iv) v prípade študentov zdroja ich príjmov;
- v) jej bytovej situácie, najmä toho, či je táto situácia stabilná;
- vi) členského štátu, ktorý sa považuje za miesto bydliska osoby na daňové účely.“

48. Podľa čl. 11 ods. 2 nariadenia č. 987/2009 „Ak posúdenie rôznych kritérií, ktoré vychádzajú z príslušných skutočností, ako sa uvádzajú v odseku 1, nevedie k dohode medzi dotknutými inštitúciami, na určenie skutočného miesta bydliska osoby sa za rozhodujúci považuje úmysel tejto osoby, tak ako vyplýva z uvedených skutočností a okolností, najmä dôvody, ktoré ju viedli k presťahovaniu.“

49. Podľa čl. 31 ods. 1 Dohody o vystúpení Spojeného kráľovstva Veľkej Británie a Severného Írska z Európskej únie a Európskeho spoločenstva pre atómovú energiu (ďalej len „Dohoda o vystúpení“) „Pravidlá a ciele stanovené v článku 48 ZFEÚ, nariadení (ES) č. 883/2004 a nariadení Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009 (15) sa uplatňujú na osoby, na ktoré sa vzťahuje táto hlava. Únia a Spojené kráľovstvo náležite zohľadnia rozhodnutia a odporúčania Správnej komisie pre koordináciu systémov sociálneho zabezpečenia, ktorá pôsobí pri Európskej komisii a bola zriadená na základe nariadenia (ES) č. 883/2004 (ďalej len „správna komisia“) uvedeného v časti I prílohy I k tejto dohode.“

50. Podľa čl. 126 Dohody o vystúpení „Uplatňuje sa prechodné alebo implementačné obdobie, ktoré sa začne dátumom nadobudnutia platnosti tejto dohody a skončí sa 31. decembra 2020.“

VII. Právne posúdenie vecí správnym súdom

51. Správny súd uvádza, že s odkazom na zákon č. 151/2022 Z. z. o zriadení správnych súdov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o správnych súdoch“) bol zriadený aj Správny súd v Bratislave. Podľa § 3 ods. 1 zákona o správnych súdoch správne súdy začali svoju činnosť

01.06.2023. V zmysle § 3 ods. 3 písm. b) zákona o správnych súdov prešla právomoc z Krajského súdu v Bratislave, Krajského súdu v Nitre a Krajského súdu v Trnave na Správny súd v Bratislave. Predmetná právna vec tak prešla na Správny súd v Bratislave a bola pridelená náhodným výberom do samosudcovského oddelenia 13Sa a následne v dôsledku personálnej zmeny obsadenia súdu sudcami bola dňa 21.05.2024 náhodným výberom pridelená do samosudcovského oddelenia 19Sa.

52. Správny súd v prvom rade posudzoval, či boli splnené podmienky konania a dospel k záveru, že žaloba bola podaná včas (§ 181 ods. 1 SSP), oprávnenou osobou (§ 171 ods. 1 SSP) a je prípustná (najmä § 6 a 7 SSP).

53. Súd napadnuté rozhodnutie preskúmal v medziach žalobných bodov, berúc do úvahy aj neviazanosť súdu žalobnými bodmi (§ 203 ods. 2 SSP), vrátane konania, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, pričom vychádzal zo skutkového a právneho stavu, ktorý tu bol v čase právoplatnosti rozhodnutia žalovanej (§ 119 a § 135 ods. 1 v spojení s ustanovením § 493e SSP). Pri zisťovaní skutkového stavu správny súd vychádzal zo žalovanou predloženého administratívneho spisu.

54. Žalobkyňa na pojednávaní dňa 02.12.2025 uviedla, že sa pridrižiava svojich doterajších vyjadrení. Za podstatnú považuje skutočnosť, že od počiatku považovala svoj pobyt v Spojenom kráľovstve za dočasný a mala v úmysle vrátiť sa na Slovensko, čo aj v roku 2021 zrealizovala a odvtedy na Slovensku žije a pracuje. Jej väzby k Spojenému kráľovstvu nie sú zachované, za posledné roky ho navštívila iba počas víkendových ciest a nenavštevuje známych z čias pobytu v Spojenom kráľovstve. Uvedené okolnosti by súd mal zohľadniť. Žalovaná pochybila, keď pri rozhodovaní o nároku na dávku v nezamestnanosti nezohľadnila všetky žalobkyňou uvádzané skutočnosti. Potvrdila, že na území Spojeného kráľovstva sa zdržiavala kontinuálne od októbra 2010 do júna 2021 a na Slovensko cestovala dva trikrát ročne za účelom návštevy blízkych osôb. Posledný pracovný pomer v Spojenom kráľovstve bol uzavretý na dobu neurčitú a bol ukončený zo strany žalobkyne. Zástupkyňa žalovanej na pojednávaní poukázala na to, že pobyt v Spojenom kráľovstve v rozsahu 11 rokov nie je možné považovať za dočasný. Skutočnosť, že sa žalobkyňa od návratu na Slovensko zdržiavala na jeho území nemožno zohľadniť, pretože pre účely vyhodnotenie bydliska je rozhodujúci čas pred podaním žiadosti o dávku v nezamestnanosti. Žalovaná následne prihladla na kritériá uvedené v čl. 11 ods. 1 nariadenia č. 987/2009. Návštevy Slovenska počas pobytu žalobkyne v Spojenom kráľovstve nezakladajú bydlisko žalobkyne na Slovensku. Vo vzťahu k ukončeniu pracovného pomeru v Spojenom kráľovstve žalovaná poukázala na to, že žalobkyňa odišla zo Spojeného kráľovstva až v auguste 2021 (pracovný pomer skončil k 30.06.2021), a preto si mohla požiadať o dávku v nezamestnanosti v Spojenom kráľovstve a nechať si ju exportovať na Slovensko. Žalobkyňa ďalej uviedla, že si potrebovala ukončiť nájom a presťahovať veci, a preto sa ešte určitý čas zdržiavala na území Spojeného kráľovstva. O dávku v nezamestnanosti v Spojenom kráľovstve nežiadala, pretože sa sťahovala na Slovensko, kde plánovala požiadať o priznanie dávky. Podľa názoru žalobkyne mal byť na jej prípad aplikovaný aj čl. 11 ods. 2 nariadenia č. 987/2009. Vo veci nebol dostatočne zistený skutkový stav veci, napadnuté rozhodnutie trpí vadami a je nedostatočne odôvodnené. Poverená zástupkyňa žalovanej zdôraznila, že žalovaná posudzuje každý prípad individuálne a zároveň je povinná prihliadať na rozhodovaciu činnosť najvyššieho správneho súdu SR. Napadnuté rozhodnutie je dostatočne odôvodnené, zákonné a správne.

55. Predmetom súdneho prieskumu je rozhodnutie žalovanej, ktorým žalovaná v celom rozsahu zamietla odvolanie žalobkyne a potvrdila rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa, ktorým správny orgán prvého stupňa rozhodol, že žalobkyňa nemá nárok na dávku v nezamestnanosti.

56. Spornou bola skutočnosť, či sú v prípade žalobkyne splnené podmienky pre zohľadnenie doby poistenia v nezamestnanosti, dosiahnuté podľa právnych predpisov iného členského štátu, na účel posúdenia splnenia podmienok pre vznik nároku na dávku v nezamestnanosti v Slovenskej republike.

57. Správny súd v prvom rade uvádza, že Spojené kráľovstvo po vystúpení z Európskej únie nie je jej členským štátom, a preto je potrebné najprv ustáliť, aké právne predpisy sa aplikujú na vec žalobkyne. Spojené kráľovstvo k 31.01.2020 prestalo byť členom Európskej únie, a to na základe Dohody o vystúpení, ktorá nadobudla platnosť 01.02.2020. Európska únia a Spojené kráľovstvo, ktoré sú zmluvnými stranami Dohody o vystúpení, sa v tejto dohode vzájomne zaviazali garantovať občanom a ich rodinným príslušníkom druhej zmluvnej strany zachovanie práv, ktoré im patrili pred vystúpením Spojeného kráľovstva z Európskej únie. Dohoda o vystúpení zaručuje osobám, uvedeným v osobnom rozsahu tejto dohody, zachovanie práv v oblasti pobytu, prístupu na pracovný trh a práv v oblasti sociálneho zabezpečenia pri splnení určitých podmienok. Dohoda stanovila tzv. prechodné obdobie trvajúce od 01.02.2020 do 31.12.2020 (článok 126 Dohody o vystúpení), počas ktorého sa naďalej uplatňovali právne predpisy Európskej únie a zachovávali sa všetky práva a povinnosti z nich vyplývajúce. V prípadoch, ktoré nespádajú pod aplikáciu ustanovení Dohody o vystúpení, sa

posudzovanie problematiky dávok v nezamestnanosti v tejto agende nespravuje základným nariadením č. 883/2004, ale osobitným právnym režimom, a to Dohodou o obchode a spolupráci medzi Európskou úniou a Spojeným kráľovstvom a Protokolom o sociálnom zabezpečení.

58. Správny súd poukazuje na skutočnosť, že žalobkyňa na území Spojeného kráľovstva dosiahla v súvislosti s posledným zamestnaním doby poistenia za obdobie 01.04.2016 do 30.06.2021, t. j. v čase trvania tzv. „prechodného obdobia“ a kontinuálne v čase po tzv. „prechodnom období“, ktoré sa v zmysle čl. 126 Dohody o vystúpení skončilo dňa 31.12.2020. Dohoda o vystúpení v čl. 31 ods. 1 explicitne odkazovala na uplatňovanie nariadenia č. 883/2004, nariadenia č. 987/2009 a na rozhodnutia a odporúčania Správnej komisie pre koordináciu systémov sociálneho zabezpečenia. Po preskúmaní veci správny súd dospel k záveru, že Dohoda o vystúpení, teda aj nariadenia č. 883/2004 a č. 987/2009, sa na vec žalobkyne vzťahujú za podmienok ustanovených v tejto dohode aj po uplynutí prechodného obdobia, pretože na konci prechodného obdobia (t. j. k 31.12.2020) bola osobou v zmysle v čl. 30, resp. čl. 32 tejto dohody (podliehala na konci prechodného obdobia právnym predpisom Spojeného kráľovstva alebo sa tam zdržiavala). Vzhľadom na uvedené správny súd konštatuje, že na vec žalobkyne sa aplikuje Dohoda o vystúpení, a teda na jej základe aj nariadenie č. 883/2004 a č. 987/2009 vo vzťahu k zohľadneniu doby poistenia dosiahnutej v Spojenom kráľovstve. Žalovanej aj správne orgánu prvého stupňa je možné vytknúť, že uvedené nie je obsiahnuté v napadnutom ani v prvostupňovom rozhodnutí. Na druhej strane žalovaná, ako aj správny orgán prvého stupňa správne aplikovali na vec žalobkyne nariadenie č. 883/2004 a nariadenie č. 987/2009. Zrušenie napadnutého rozhodnutia len z dôvodu, že žalovaná neuviedla potrebu aplikácie aj Dohody o vystúpení na vec žalobkyne, by nevedlo k inému výsledku administratívneho konania.

59. Podľa základného pravidla obsiahnutého v čl. 61 ods. 1 a 2 nariadenia č. 883/2004 sa doby poistenia v nezamestnanosti dosiahnuté podľa právnych predpisov ktoréhokolvek členského štátu zohľadnia, ako keby boli dosiahnuté podľa slovenských právnych predpisov v prípade, že daná osoba bezprostredne pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie ukončila doby poistenia dosiahnuté podľa slovenských právnych predpisov. Z dôvodu, že žalobkyňa takéto doby poistenia podľa slovenských právnych predpisov bezprostredne pred jej zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie nedosiahla, bolo potrebné posúdiť, či sa doby poistenia získané v Spojenom kráľovstve môžu zohľadniť podľa článku 65 ods. 5 písm. a/ nariadenia č. 883/2004, ktoré predstavuje výnimku z uvedeného základného pravidla, a podľa ktorého by žalobkyňa poberala dávky v súlade s právnymi predpismi Slovenskej republiky, ako keby sa na ňu tieto predpisy vzťahovali počas jej poslednej činnosti zamestnanca, a to v prípade, ak si na území Slovenskej republiky zachovala bydlisko. Pod pojmom „bydlisko“ sa nechápe trvalý alebo prechodný pobyt podľa vnútroštátnych predpisov Slovenskej republiky. Podľa článku 1 písm. j/ nariadenia č. 883/2004 pojem „bydlisko“ v zmysle tohto nariadenia znamená miesto, kde osoba zvyčajne býva. V zmysle článku 1 písm. j/ v spojení s článkom 11 ods. 1 nariadenia č. 987/2009 je chápané ako „centrum záujmov“ dotknutej osoby. „Bydlisko“ predstavuje v tomto zmysle autonómny pojem vlastný právu Únie (pozri rozsudok C-90/97 Swaddling, body 28 a 29). Kritériami na určenie centra záujmov sú najmä: dĺžka obdobia zdržiavania sa na území daného štátu, dĺžka a stabilita výkonu zárobkovej činnosti, dĺžka trvania pracovnej zmluvy, rodinný stav a rodinné väzby, bytová situácia a stabilita tejto situácie a miesto, kde dochádza k zdaňovaniu príjmov (pozri napríklad rozsudok Najvyššieho správneho súdu SR, sp. zn. 7Sžsk/50/2021 zo dňa 09.02.2022).

60. V prejednávanvej veci žalobkyňa, po jej návrate na územie Slovenskej republiky, požiadala o dávku v nezamestnanosti podľa slovenských právnych predpisov, pričom nebolo sporné, že podľa slovenských právnych predpisov žiadnu dobu poistenia v posledných štyroch rokoch pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie nedosiahla. Keďže žalobkyňa podmienku podľa § 104 ods. 1 zákona o sociálnom poistení nesplnila - poistená v nezamestnanosti podľa slovenských právnych predpisov v relevantnom období nebola vôbec - správne orgány postupovali správne, keď pri posudzovaní jej nároku na dávku prihliadli na priamo aplikovateľné pravidlá o sčítaní dôb poistenia podľa nariadenia č. 883/2004.

61. Podľa žalobkyňou vyplneného Vyhlásenia na účely posúdenia zachovania centra záujmov sa žalobkyňa zdržiavala na území Spojeného kráľovstva od októbra 2010 do augusta 2021, t. j. viac ako 10 rokov s tým, že posledné zamestnanie na území Spojeného kráľovstva trvalo od januára 2016 do júna 2021, pracovný pomer bol uzavretý na dobu neurčitú a bol ukončený z vlastnej vôle zo strany žalobkyne. Žalobkyňa uviedla, že počas pobytu na území Spojeného kráľovstva mala blízke osoby na území Slovenskej republiky (rodičia, druh). K bytovej situácii uviedla, že v Spojenom kráľovstve bývala v prenajatej nehnuteľnosti. Na územie Slovenska sa žalobkyňa vracala každých 5 mesiacov na účelom návštevy príbuzných.

62. Vzhľadom na tieto v správnom konaní preukázané skutočnosti, sa správny súd stotožňuje so záverom správnych orgánov, že bydlisko žalobkyne sa v rozhodnom období nachádzalo v Spojenom

kráľovstve. Za podstatnú správny súd považoval skutočnosť, že žalobkyňa sa počas celej rozhodnej doby zdržiavala na území Spojeného kráľovstva. Úmysel žalobkyne, ktorý podľa jej tvrdenia mala počas celého pobytu na území Spojeného kráľovstva, vrátiť sa na územie Slovenska natrvalo, pre prejednávajúcu vec nebol relevantný, keďže postup podľa článku 11 ods. 2 nariadenia č. 987/2009 (kladúci dôraz na úmysel osoby) prichádza do úvahy iba subsidiárne, teda iba v prípade, pokiaľ i po zvážení kritérií uvedených v odseku 1 tohto článku zostane otázka ustálenia centra záujmov i naďalej otvorená (napríklad rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 10Sžsk/5/2016 zo dňa 13.12.2017). Navyše úmysel osoby je podľa článku 11 ods. 2 nariadenia č. 987/2009 rozhodujúci len vtedy, keď sa nepodarí dosiahnuť dohodu medzi inštitúciami v prípade ich rozdielného stanoviska. V predmetnej veci nedošlo k rozdielnym stanoviskám vo veci posúdenia bydliska žalobkyne príslušnou inštitúciou v Spojenom kráľovstve a žalovanou. Príslušná inštitúcia Spojeného kráľovstva bydlisko žalobkyne neposudzovala, pretože na to nemala právny dôvod. Podľa článku 11 ods. 2 nariadenia č. 987/2009 by bolo nutné postupovať jedine v prípade, ak by príslušná inštitúcia Spojeného kráľovstva usúdila, že bydlisko žalobkyne bolo na Slovensku a podľa názoru žalovanej by bolo v Spojenom kráľovstve. Nakoľko však k takému rozporu nedošlo, zvolila žalovaná správne priamu aplikáciu kritérií stanovených v článku 11 ods. 1 nariadenia č. 987/2009 (pozri napríklad rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. januára 2018, sp. zn. 1Sžso/26/2016, bod 30. a 31. odôvodnenia).

63. Správny súd konštatuje, že za bydlisko (centrum záujmov) žalobkyne v rozhodnom čase je možné považovať Spojené kráľovstvo, a to na základe toho, že žalobkyňa sa rozhodla dlhodobo zotrvať na území Spojeného kráľovstva za účelom vykonávania zárobkovej činnosti, ktorá nebola prechodného charakteru (ostatných 5 rokov bola zamestnaná u jedného zamestnávateľa v pracovnom pomere na dobu neurčitú), pričom ukončenie pracovného pomeru iniciovala žalobkyňa. V Spojenom kráľovstve mala žalobkyňa stabilizované bývanie. Len skutočnosť, že žalobkyňa nevlastnila nehnuteľnosť, v ktorej bývala, neznamena, že jej bytová situácia nebola stabilná. Zabezpečenie bývania prostredníctvom nájmu nepochybne predstavuje v podmienkach štátov západnej a čiastočne už aj strednej Európy štandardný spôsob zabezpečenia bývania a nemusí tak signalizovať úmysel v krajine alebo mieste aktuálneho bydliska nezotrvať. Zároveň na území Spojeného kráľovstva žalobkyňa trávila prevažnú väčšinu času. Na Slovensku sa zdržiavala len krátkodobo dva-tri krát ročne. Individuálne väzby na Slovensko preto možno v rozhodnom období charakterizovať ako oslabené. K evidencii trvalého pobytu žalobkyne na Slovensku správny súd uvádza, že trvalý pobyt vo vnútroštátnom ponímaní nemožno stotožňovať s pojmami „bydlisko“ a „pobyt“ podľa práva Európskej únie, nakoľko trvalý pobyt má skôr charakter evidenčný. Rovnako skutočnosť, že žalobkyňa počas pobytu v Spojenom kráľovstve nepožiadala o udelenie občianstva neznamena, že Spojené kráľovstvo nemožno v rozhodnom období posúdiť ako krajinu, v ktorej mala žalobkyňa bydlisko. Správny súd tiež stotožňuje s názorom žalovanej, že skutočnosť, že sa žalobkyňa od návratu na Slovensko v auguste 2021 zdržiava na Slovensku, nemožno zohľadniť, pretože pre účely vyhodnotenia bydliska vo vzťahu k splneniu podmienok pre nárok na dávku v nezamestnanosti je rozhodujúci čas pred podaním žiadosti o dávku v nezamestnanosti.

64. Vo vzťahu k rozsudku Súdneho dvora Európskej únie zo dňa 17.02.1977 Silvana Di Paolo proti Office national de l'emploi, C-76/76, na ktorý poukazovala žalobkyňa, správny súd odkazuje na rozsudok Najvyššieho správneho súdu SR, sp. zn. 7Ssk/36/2023 zo dňa 30.04.2024, v ktorom kasačný súd uvádza: „Záverom kasačný súd konštatuje, že judikatúra SD EÚ, v ktorej bol podaný výklad k ustanoveniam nariadenia č. 1408/71, bola zohľadnená v novom nariadení č. 883/04. V základnom nariadení tak boli zohľadnené aj závery rozsudku Súdneho dvora Európskej únie zo dňa 17.02.1977 Silvana Di Paolo proti Office national de l'emploi, C-76/76. Toto rozhodnutie je stále aplikovateľné, pričom je potrebné dôsledne prihliadať na skutkový stav veci. Vo veci prejednávanej SD EÚ žalobkyňa odišla zo svojho štátu bydliska v Belgicku do Spojeného kráľovstva v septembri 1972 s cieľom zdokonalenia sa v jazyku, popri štúdiu pracovala a do štátu bydliska k rodičom sa vrátila v júli 1973, teda po 10 mesiacoch. V nadväznosti na tento skutkový stav SD EÚ vyslovil svoj záver v bode 3 odpovede na otázky belgického súdu, na ktorý poukázal aj správny súd. SD EÚ však v tomto rozsudku v bode 12 tiež uviedol, že prenos zodpovednosti za vyplácanie dávok v nezamestnanosti z členského štátu posledného zamestnania na členský štát bydliska je odôvodnený pre určité kategórie pracovníkov, ktorí si zachovávajú úzke väzby s krajinou, v ktorej sa usadili a kde majú obvyklý pobyt, ale už by nebol odôvodnený, ak by sa príliš širokým výkladom pojmu bydlisko dosiahol bod, v ktorom by sa na všetkých migrujúcich pracovníkov, ktorí vykonávajú činnosť v jednom členskom štáte, zatiaľ čo ich rodiny majú naďalej obvyklý pobyt v inom členskom štáte, vzťahovala výnimka obsiahnutá v článku 71 nariadenia č. 1408/71.“ Pokiaľ žalobkyňa poukazovala na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie zo dňa 08.07.1992, C-102/91 vo veci Knoch vs. Bundesanstalt für Arbeit, z uvedeného rozhodnutia obdobne vyplýva, že ak pracovník má stabilné zamestnanie v určitom členskom štáte, tak sa predpokladá, že tam má aj bydlisko, pričom je potrebné

prihliadať na dĺžku a nepretržitosť pobytu pred presťahovaním sa dotknutej osoby, dĺžku a účel jej neprítomnosti, povahu zamestnania v inom členskom štáte a zámer dotknutej osoby, ako vyplýva zo všetkých okolností (bod 22. a 23. odôvodnenia).

65. Žalobkyňa tiež namietala, že nebola v administratívnom konaní vypočutá. Správny súd uvádza, že na konanie vo veciach sociálneho poistenia sa nevzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní (§ 172 ods. 1 prvá veta zákona o sociálnom poistení). Podľa tretej časti zákona o sociálnom poistení organizačná zložka Sociálnej poisťovne nariadi ústne pojednávanie, ak to vyžaduje povaha veci, najmä ak sa tým príspeje k jej objasneniu (§ 188 ods. 1 zákona o sociálnom poistení) a výpoveď a vyjadrenie účastníka konania sú považované za dôkaz (§ 196 ods. 1 zákona o sociálnom poistení), avšak o tom, ktoré dôkazy vykoná, rozhoduje organizačná zložka Sociálnej poisťovne (§ 196 ods. 6 druhá veta zákona o sociálnom poistení). Vychádzajúc z obsahu administratívneho spisu a z obsahu podaní žalobkyne, podaných tak v administratívnom, ako aj v súdnom konaní, dospel správny súd k záveru, že výpoveď žalobkyne by nevedla k iným skutkovým záverom, než k akým dospeli správne orgány na základe podkladov obsiahnutých v administratívnom spise.

66. Nemožno tiež konštatovať, že by žalovaná v prípade žalobkyne izolovane, na účel ustálenia jej bydliska v rozhodnom období, vzala do úvahy len celkovú dĺžku pobytu žalobkyne v Spojenom kráľovstve a dĺžku trvania jej pracovného pomeru. Z napadnutého rozhodnutie je zrejmé, že žalovaná vzala do úvahy všetky skutočnosti uvedené žalobkyňou, zistené dostupné informácie súvisiace s príslušnými skutočnosťami vyhodnotila osobitne aj vo vzájomných súvislostiach a vyvodila z nich správny záver o bydlisku žalobkyne v Spojenom kráľovstve v rozhodnom čase.

67. Správny súd dospel k záveru, že žalobou napadnuté rozhodnutie žalovanej (v spojení s prvostupňovým správnym rozhodnutím) vychádza z dostatočne zisteného skutkového stavu, ktorý odôvodňuje právny záver, že žalobkyňa nespĺňa zákonné podmienky pre vznik nároku na dávku v nezamestnanosti. V predmetnej veci bolo zo strany správnych orgánov riadne a dostatočne preukázané, že počas výkonu zamestnania v Spojenom kráľovstve si žalobkyňa bydlisko na Slovensku nezachovala. Rozhodným obdobím na účely posúdenia nároku na dávku v nezamestnanosti bolo obdobie posledných štyroch rokov pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie, t. j. od 25.08.2017 do 25.08.2021, pričom krátke obdobie, ktoré žalobkyňa strávila na Slovensku do času zaradenia do evidencie uchádzačov o zamestnanie, nepredstavuje tak zásadnú skutočnosť, ktorá by bola spôsobilá bez ďalšieho privodiť zmenu centra záujmov žalobkyne v takom krátkom časovom horizonte.

68. Správny súd preto dospel k záveru, že rozhodnutia vydané žalovanou a prvostupňovým správnym orgánom boli riadne odôvodnené, žalobkyňa ako účastník konania dostala odpoveď na všetky zásadné otázky, pričom napadnuté rozhodnutie ani prvostupňové rozhodnutie nemožno hodnotiť ako arbitrárne či nepreskúmateľné, a preto nezákonné. Skutočnosť, že so závermi rozhodnutí správnych orgánov žalobkyňa nesúhlasí, nie je dôvodom na vyslovenie ich nezákonnosti. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti vyhodnotil správny súd žalobné námietky žalobkyne ako nedôvodné.

69. Preskúmaním veci správny súd dospel k záveru, že žiadna zo žalobných námietok nie je dôvodná, pričom ani sám nezistil dôvody nezákonnosti žalobou napadnutého rozhodnutia, a preto žalobu ako nedôvodnú podľa § 190 SSP v spojení s § 199 ods. 3 SSP zamietol.

70. O trovách konania správny súd rozhodol podľa § 175 ods. 1 SSP v spojení s § 167 ods. 1 SSP (a contrario) a § 168 SSP. Žalobkyňa v konaní nemala úspech, a preto jej súd nárok na náhradu trov konania pred správnym súdom nepriznal. Vo vzťahu k žalovanej, ktorá bola v konaní úspešná, správny súd nezistil osobitné dôvody, pre ktoré by bolo spravodlivé požadovať od žalobkyne, aby nahradila žalovanej dôvodne vynaložené trovy konania.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustná kasačná sťažnosť.

Kasačná sťažnosť musí byť podaná v lehote jedného mesiaca od doručenia tohto rozhodnutia a podáva sa na Správnom súde v Bratislave v počte vyhotovení, zodpovedajúcom počtu účastníkov konania (§ 443 ods. 1 SSP).

Zmeškanie lehoty na podanie kasačnej sťažnosti nemožno odpustiť (§ 443 ods. 5 SSP).

Lehota na podanie kasačnej sťažnosti je zachovaná, ak počas nej bola kasačná sťažnosť podaná na kasačnom súde (§ 444 SSP).

V kasačnej sťažnosti sa musí okrem všeobecných náležitostí podania (ktorému správne súdu je určená, kto ju robí, ktorej veci sa týka a čo ňou sleduje, podpis) uviesť a) označenie napadnutého rozhodnutia, b) údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené, c)

opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 sa podáva (ďalej len „sťažnostné body“), d) návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh) (§ 445 ods.1 SSP).

Kasačnú sťažnosť možno odôvodniť len tým, že správny súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že a) na rozhodnutie vo veci nebola daná právomoc súdu v správnom súdnictve, b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník konania, nemal procesnú subjektivitu, c) účastník konania nemal spôsobilosť samostatne konať pred správnym súdom v plnom rozsahu a nekonal za neho zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už skôr právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už skôr začalo konanie, e) vo veci rozhodol vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený správny súd, f) nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, g) rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci, h) sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu, i) nerešpektoval záväzný právny názor, vyslovený v zrušujúcom rozhodnutí o kasačnej sťažnosti alebo j) podanie bolo nezákonne odmietnuté (§ 440 ods. 1 SSP).

Dôvod kasačnej sťažnosti uvedený v odseku 1 písm. g) až i) sa vymedzí tak, že sťažovateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Dôvod kasačnej sťažnosti nemožno vymedziť tak, že sťažovateľ poukáže na svoje podania pred správnym súdom (§ 440 ods. 2 SSP).

Kasačná sťažnosť nie je prípustná, a) ak sa opiera o iné dôvody, ako sú uvedené v § 440, b) ak sa opiera o dôvody, ktoré sťažovateľ neuplatnil v konaní pred správnym súdom, v ktorom bolo vydané napadnuté rozhodnutie, hoci tak urobiť mohol, c) ak smeruje len proti dôvodom rozhodnutia správneho súdu (§ 439 ods. 3 SSP).

Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti (§ 445 SSP).

Sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ musí byť v konaní o kasačnej sťažnosti zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa alebo opomenutého sťažovateľa musia byť spísané advokátom. Tieto povinnosti neplatia, ak má sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, ak ide o konania o správnej žalobe podľa § 6 ods. 2 písm. c) a d), ak je žalovaným Centrum právnej pomoci (§ 449 SSP).